

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně: **H. V.**, zast. JUDr. Josefem Šlerkou, advokátem v Hradci Králové, Nerudova 37, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. listopadu 2013, č.j. 3533/1.30/13/14.3, t a k t o :

- I. V řízení přerušeném usnesením ze dne 5. února 2014, č.j. 31 Ad 43/2013-34 se pokračuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. listopadu 2013, č.j. 3533/1.30/13/14.3, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.800 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozhodnutí do rukou jejího zástupce JUDr. Jiřího Šlerky.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2013, č.j. 3533/1.30/13/14.3, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „oblastní inspektorát“), ze dne 31.7.2013, č.j. 8702/8.30/13/14.3., kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč .

V jeho odůvodnění uvedl, že kontrolou, provedenou oblastním inspektorátem dne 7.8.2012 na koupališti Lodín 99, byla při výkonu práce, spočívající v přípravě pokrmů a úklidu, zjištěna fyzická osoba E. M., nar. ... Tím se dle žalovaného dopustila žalobkyně správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť umožnila fyzické osobě vykonávat závislou činnost bez uzavření pracovněprávního vztahu, tedy nelegální práci

vymezenou v § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně tak dle žalovaného porušila ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce v platném znění (dále jen „zákoník práce“), podle kterého závislá může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními předpisy.

Žalovaný dále citoval definiční znaky závislé činnosti uvedené v § 2 zákoníku práce a popsal skutkový stav zjištěný v průběhu správního řízení. Uvedl, že žalobkyně dne 26. 6. 2013 do protokolu sdělila, že slečna M. byla studentka a s dcerou žalobkyně pomáhala ve stánku, prodávala pití a občerstvení. Odměnu nedostávala, někdy, když šly na diskotéku dala jí žalobkyně třeba 200 Kč. Takto vypomáhala od července ale pouze nárazově, třeba čtyři dny a pak zase jela domů. Dne 11.7.2013 byla jako svědkyně vyslechnuta E. M., která uvedla, že na koupališti nepracuje, ale aby její kamarádka, dcera žalobkyně, se mohla jít dříve koupat, šla jí pomoci. Popsala jakou práci vykonávala, potvrdila, že nedostávala za pomoc žádnou odměnu a pomáhala třeba 10 minut, maximálně však půl hodiny.

Z popsanych zjištění žalovaný usoudil, že nejsou žádné pochybnosti o tom, že E. M. vykonávala pro žalobkyni závislou práci, kterou vykonávala osobně, dle pokynů žalobkyně případně její dcery, jménem žalobkyně, v její provozovně a v rámci její podnikatelské činnosti, a to ve vztahu podřízenosti vůči žalobkyni.

Dále žalovaný zaujal názor k výkladu ust. § 2 zákoníku práce a konstatoval, že odměna je podmínkou, za kterou má být závislá práce vykonávána, není však pojmovým znakem definujícím závislou práci a určujícím, jakou činnost lze a jakou nelze podřadit pod tento institut. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18.4.2013, č.j. 59 Ad 2/2012-66.

Žalovaný poukázal na ust. § 384 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku v platném znění (dále jen „občanský zákoník“), který definuje občanskou výpomoc a uvedl, že znaky odlišující ji od závislé práce jsou vztah nadřízenosti a podřízenosti a výkon práce jménem jiného. S odkazem na zjištěné skutkové okolnosti uzavřel, že se nemohlo jednat o občanskou výpomoc a nejednalo se ani o dobrovolnickou činnost ve smyslu zákona č. 198/2002 Sb. Po zhodnocení všech zjištěných skutečností jednotlivě i v jejich souhrnu se ztotožnil se závěry inspektorátu práce, že se žalobkyně dopustila správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

V závěru odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný označil posuzované jednání jako společensky škodlivé, hodnotil důvodnost uložené pokuty, konstatoval, že byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí, uvedeného v § 140 odst. 4 písm. f) a § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Zákonnou shledal i výši nákladů řízení, uložených dle § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

Žalobkyně ve včas podané žalobě vyslovila nesouhlas s rozhodnutím žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí inspektorátu práce. Tvrdila, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nepostihuje podstatu věci, žalovaný především nezkoumal, zda se zákon o zaměstnanosti, o který svoje rozhodnutí opírá, na daný případ vůbec vztahuje. Odkázala na rozhodovací praxi soudů, které hodnotí nejen soulad posuzovaného s dikcí zákona, ale i s naplněním smyslu a účelu zákona. Srovnáním nejnížší možné sankce se zjištěným jednáním a osobními poměry žalobkyně by musel žalovaný nutně dojít k závěru, že zákon o zaměstnanosti nedopadá na takové bagatelní případy, jako byly shledány v případě žalobkyně. Ta dále vyslovila přesvědčení, že úmyslem zákonodárce nebylo za porušení zákona připravit

podnikatele o 77,6% obchodního majetku, jak se v případě žalobkyně stalo. Podle žalobkyně nelze zákon o zaměstnanosti aplikovat na kamarádské vztahy dvou dívek, protože zřejmá nepřiměřenost ukazuje na to, že úmyslem zákonodárce nebylo postihovat takové případy.

V další uplatněné námitce žalobkyně tvrdila, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěný. I když žalovaný cituje protokol o výsledku E. M. a dokládá tím dostatečné zjištění skutkového stavu, je právě obsah tohoto protokolu důkazem opaku. Svědkyně měla vypovídat souvisle a neměly jí být kladeny otázky. Žalobkyně proto navrhovala opakování jejího výsledku soudem.

O nedostatečně zjištěném skutkovém stavu dle žalobkyně svědčí i zdůvodnění společenské škodlivosti pokutou postiženého jednání. Žalovaný se dovolává obecného porušení rovnosti na trhu práce, aniž se zabýval otázkou, zda v tomto posuzovaném případě k takovému porušení došlo.

S napadeným rozhodnutím se žalobkyně neztotožnila a proto se domáhala jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil ve svém podání ze dne 4.2.2014. V něm znovu stručně popsal skutkové okolnosti této věci, zejména zjištění učiněná při kontrole dne 7. 8. 2012, dále připomněl obsah výpovědi svědkyně E. M., setrval na svém názoru, že odměna za práci není definičním znakem závislé činnosti a nezměnil ani svoje stanovisko, které zaujal k rozlišení závislé činnosti a občanské výpomoci. Zabýval se i otázkou, zda jednání žalobkyně dosáhlo stupně společenské škodlivosti, potřebného k naplnění materiální stránky správního deliktu a výši uložené pokuty. Navrhl zamítnutí žaloby.

V rámci přezkumného řízení zjistil krajský soud, že ve správním řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, postupoval žalovaný a před ním i prvostupňový správní orgán podle zákona o zaměstnanosti ve znění jeho novelizace provedené zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byla s účinností od 1. 1. 2012 změněna dosavadní výše pokut v oblasti postihu nelegální práce, přičemž při postihu výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti, byla jako nejnižší možná sankce stanovena částka 250.000 Kč. Krajský soud tak dospěl k názoru, že část ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti (konkrétně část na konci tohoto ustanovení znějící: „nejméně však ve výši 250.000 Kč“) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR), a to zejména s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektuje zásadu, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nebylo pro delikventa likvidační. Proto senát 30 Ad zdejšího krajského soudu předložil ve věci 30 Ad 15/2012 dne 11.12.2013 Ústavnímu soudu ČR návrh ve smyslu ustanovení § 95 odst. 2 Ústavy na zrušení zmíněné části uvedeného ustanovení. Obdobný návrh předložil Ústavnímu soud i Městský soud v Praze. Z těchto důvodů bylo řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu o shora uvedeném návrhu přerušeno. V návaznosti na podaný návrh vydal Ústavní soud dne 9. 9. 2014 nálezní sp. zn. Pl. ÚS 52/13, dle něhož ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ označil za rozporné s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně pak ust. § 140 odst. 4 písm. f) daného zákona ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ zrušil dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. Zmíněný nálezní byl ve Sbírce zákonů pod č. 219/2014 vyhlášen dne 20.10.2014.

Krajský soud pokračoval v řízení přerušeném usnesením ze dne 5.2.2014, č.j. 31 Ad 43/2013-34, a přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení.

Jak vyplývá ze shora podaného obsahu žaloby, žalobkyně kromě námitky směřující proti výši uložené pokuty poukázala na nedostatečně zjištěný skutkový stav a chybné hodnocení výpovědi svědkyně E. M., které se odráží i ve zdůvodnění společenské škodlivosti pokutou postiženého jednání.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že oblastní inspektorát vykonal u žalobkyně dne 7. 8. 2012 kontrolu podle ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti. Do záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole uvedla přítomná E. M., že v provozovně žalobkyně od června 2012 občas vypomáhá při přípravě pokrmů a úklidu. Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti ani dohoda o provedení práce s ní uzavřena nebyla. Prohlásila, že nepobírá žádnou odměnu a potvrdila, že její práci kontroluje žalobkyně paní H. V., které je podřízena a která jí přiděluje práci. Do protokolu sepsaného dne 7. 8. 2012 žalobkyně ke skutečnostem zjištěným při kontrole uvedla, že její dcera P. V. a její kamarádka E. M. pracují na koupališti od patnácti let a to v závislosti na počasí. Jedná se o rodinnou a kamarádkou výpomoc, za kterou dostávají 200 Kč za den.

E. M. byla dne 18.12.2012 vyslechnuta jako svědkyně a potvrdila, že byla v den kontroly na koupališti v Lodíně. Uvedla, že se kamarádí s dcerou paní V., na koupališti nepracuje, ale aby byly rychleji u vody, šla pomoci. Za kamarádkou jezdí třeba na týden nebo na čtrnáct dní a chodí spolu na diskotéky. V občerstvení třeba vyndává hamburgery, ohřeje je ve fritěaku, rozřízne housku a namaže ji. Také někdy uklízí. Peníze neinkasuje a odměnu nedostává. O tom co má dělat ji řekla její kamarádka. Vypomáhala třeba deset minut, maximálně půl hodiny a to od července, protože v červnu chodila ještě do školy.

Mezi účastníky není sporu o tom, že v době provedené kontroly nebyla mezi žalobkyní a E. M. uzavřena žádná písemná pracovněprávní smlouva či dohoda, jež by formálně nastolila pracovněprávní vztah.

Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti je nelegální práce definována jako „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“.

Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na § 2 zákoníku práce, který odstavci 1 stanoví, že „Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“ V odstavci 2 citovaného ustanovení pak zákon dodává, že „Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“

K výkladu citovaných ustanovení zaujal stanovisko Nejvyšší správní soud zejména ve svém rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35. Porovnal současné znění § 2 zákoníku práce jak bylo podáno shora a znění před účinností novely, tj. před 31.12.2011 a konstatoval, že „Dosavadní judikatura je pro posouzení znaků závislé práce použitelná jen

omezeně, neboť se vztahuje k definici závislé práce před účinností výše uvedené novely. Nelze ovšem v dalších úvahách zcela pominout fakt, že Nejvyšší správní soud podle předchozí právní úpravy opakovaně docházel k závěru, že odměna je definičním znakem závislé práce, a to dokonce jedním ze stěžejních.“ K tomu citoval z rozsudku ze dne 29. září 2011, č. j. 4 Ads 75/2011-73, a rozsudek ze dne 23. března 2012, č. j. 4 Ads 175/2011-92, publ. pod č. 2638/2012 Sb. NSS.

V rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j.6 Ads 46/2013-35, dále uvedl, že „Otázka výkladu pojmu závislá práce je zjevně více než živá. Musíme se tudíž vrátit na začátek a ptát se, jaký je vlastně účel legální definice závislé práce (a z ní vycházející definice nelegální práce). Smyslem uvedené úpravy je nepochybně odlišit závislou práci od jiných aktivit, přičemž tento cíl vystupuje na povrch zejména tehdy, když správní orgán zkoumá, zda zaměstnavatel neporušil svou zákonnou povinnost tím, že neumožnil zaměstnanci vykonávat závislou práci v pracovněprávním vztahu, který je k tomu určen. Pojem závislé práce tak musí být vykládán tak, aby obsáhl veškeré formy zastřených pracovních vztahů, stejně jako práci vykonávanou bez náležité protihodnoty, např. práci „na zkoušku“ nebo práci vykonávanou pod hrozbou násilí či jiné újmy. Zároveň však nesmí tento pojem zcela ztratit obrysy, aby správní orgány nezaměňovaly závislou práci s ryze obchodními vztahy, s nefalšovaným samostatným podnikáním nebo s upřímnou mezilidskou výpomocí, ať již v podobě úsluhy blízkému člověku či nezištné laskavosti.“

Podle Nejvyššího správního soudu „Těmto požadavkům ovšem „nová“ definice závislé práce vyhoví docela dobře. Stačí pouze spojit jednotlivé znaky uvedené v § 2 odst. 1 zákoníku práce společným prvkem osobní či hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli – jenž ostatně vyplývá již ze samotného pojmu „závislá práce“ – a naplnit je v duchu této optiky konkrétním obsahem. Za (samostatný) znak je ovšem nutno považovat již první část definice, která hovoří o tom, že práce „je vykonávána“. Nejen z tohoto gramatického vyjádření (vid nedokonavý), ale zejména z účelu definice a postihu nelegální práce je zřejmé, že mohou zůstat v platnosti dřívější judikurní závěry o soustavnosti jako znaku závislé práce, neboť při jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti.

Vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má ovšem správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou. A zde začíná být zřejmé, že i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci.“

Dále Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl, že „Není zkrátka a dobře možné v rámci boje proti nežádoucí praxi nelegálního zaměstnávání likvidovat běžný občanský život. Ostatně je možno doplnit, že na popsanou formu sociální interakce pamatuje samo právo. Takzvaná občanská výpomoc není sice v současnosti v žádném účinném právním předpise definována, avšak § 384 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném

do 31. prosince 1991, ji charakterizoval takto: „Jestliže občan pro jiného občana na jeho žádost provede nějakou práci, poskytne mu půjčku anebo mu jinak vypomůže, jde o občanskou výpomoc.“ Citovaná právní úprava nevyklučovala dokonce ani poskytnutí určité protihodnoty za občanskou výpomoc. Nejvyšší správní soud samozřejmě nehodlá opomíjet fakt, že „socialistický“ občanský zákoník v podstatě jen nahradil klasický příkazní vztah názvem občanská výpomoc, který byl zřejmě pro tehdejší politické vedení v duchu panující ideologie přijatelnější. Nový občanský zákoník (zákon č. 89/2012 Sb.), kromě klasické příkazní smlouvy v § 2430 a násl. v § 700 a násl. upravuje tzv. rodinný závod, který vymezuje následujícím způsobem: „Za rodinný se považuje závod, ve kterém společně pracují manželé nebo alespoň s jedním z manželů i jejich příbuzní až do třetího stupně nebo osoby s manžely sešvagřené až do druhého stupně a který je ve vlastnictví některé z těchto osob.“ V tomto případě se dokonce počítá jak se soustavnou prací členů rodiny, tak i s jejich odměňováním ve formě podílu na zisku, to vše mimo režim zákoníku práce. A tak i tyto instituty, dřívější či současné, jsou projevem skutečnosti, že vzájemná mezilidská výpomoc či ryzí dobrovolnická činnost byly a jsou součástí sociální reality, kterou nemůže právo ignorovat, anebo dokonce popírat. Jde o vztahy přirozené a žádoucí, jež nemohou být demokratickým právním státem postihovány.“

Nejvyšší správní soud pak uzavřel, že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“

Krajský soud se ztotožnil se shora citovanými závěry Nejvyššího správního soudu a v souladu s nimi dospěl k závěru, že popsanou činnost E. M. pro žalobkyni nelze za zjištěného skutkového stavu posuzovat jako závislou práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Žalobkyně sice dne 7. 8. 2012 do protokolu uvedla, že dceři a její kamarádce dává jako odměnu 200 Kč za den, tentýž den, slyšená E. M. však popřela, že by za svoji práci pobírala mzdu nebo odměnu a stejně vypověděla i dne 11. 7. 2013, kdy byla slyšena jako svědkyně. Konečně i žalobkyně později upravila svoji výpověď, když dne 26. 6. 2013 do protokolu uvedla, že E. M. mzdu ani odměnu nevyplácela, ale když šla s její dcerou na diskotéku dala jí 200 Kč. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezil pouze na konstatování jednotlivých výpovědí žalobkyně a E. M. a uzavřel, že odměna není definičním znakem závislé činnosti. S tímto názorem se krajský soud, z důvodů uvedených shora, neztotožnil. Lze tedy uzavřít, že v posuzovaném případě nebylo prokázáno, že byly naplněny znaky závislé práce definované v § 2 odst. 1 zákoníku práce a v důsledku toho ani § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný i oblastní inspektorát proto pochybili, pokud žalobkyni uznali vinnou ze spáchání deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Z důvodů výše uvedených krajský soud dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudních poplatků ve výši 3.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Žalovanému uložil uhradit žalobkyni celkovou částku 9.800 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 31. března 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu